

Dejas svinēšana

Senioru deju kolektīvam “Aizkrauklis” — 15

Ar svētku koncertu “Svinēsim kopā” aizvadītās nedēļas nogalē Aizkraukles pagasta senioru deju kolektīvs “Aizkrauklis” atzīmēja 15 gadu jubileju.

IVETAS SKABAS TEKSTS,
IMANTA KAZIŅUNA FOTO

Tālajā 1984. gadā toreizējā Aizkraukles kolhoza kluba vadītāja Aija Melne uzrunāja saimniecībā strādājošos dažādu nozaru speciālistus dejojot jaunbūvētajā kolektīvā. Viņa ticēja, ka divu mēnešu laikā izdosies apgūt dejas, lai toreiz pārtikušā Aizkraukles kolhoza dejojāji būtu Dziesmu svētku dalībnieku pulkā. Aijas ideja guva atsaucību, un Inita Vilciņa dejojājiem sāka ierādīt deju soļus. Tā radās kolhoza “Aizkraukle” vidējās paaudzes deju kolektīvs.

Gāja gadi, taču aizkraukliešu dejojāprieks neapsīka, un vidējās paaudzes deju kolektīvam līdzās tapa senioru deju kolektīvs, kas nosvinēja 15 gadu jubileju. “Tāds pusaudzā vecums vien ir!” ne reizi izskanēja koncertā, kam kā pierādījums bija arī jestrākā soli izdejojātās dejas. ➔ 11. lpp.

Būt starp ļoti jaukiem cilvēkiem

Visus šos gadus kolektīvu vada viena vadītāja — Inita Vilciņa. “Staburags” ar viņu sarunājās pirms koncerta.

— Kā jūs pati sākat dejojot?

— Mācījos Viļakas vidusskolā un dejoju pie mammas. Viņa bija deju skolotāja. Vēlāk biju koncertmeistare mammas vadītajam kolektīvam, tad pati sāku vadīt deju kolektīvus. Ja saskaita gadus, vairāk laikam esmu vadījusi nekā dejojusi.

— Kā tika izveidota senioru deju kopa?

— 1984. gadā radās vidējās paaudzes deju kolektīvs, un 2007. gadā, kad mēs jau bijām ļoti sakuplojuši un vienai daļai gadu skaits vai veselība vairs neļāva tik augstu un ātri “lēkāt”, izveidojām otro sastāvu. Kolektīvā atgriezās daži bijušie vidējās paaudzes dejojāji un pievienojās arī citi dejojāgribētāji senioru vecumā. Nākamajā — 2008. — gadā braucām uz Deju svētkiem. Rudens pusē, novembrī, sākām, februārī vai martā bija skate, un ieguvām tiesības piedalīties Deju svētkos. Toreiz Latvijā vēl bija maz senioru kolektīvu.

— Parasti dziedātajos un dejojamos kolektīvos problēma ir vīriešu trūkums. Kā ir jums?

— Mūsu kolektīvā pašreiz ir 10 kungi un 11 dāmas.

Starp viņiem arī ģimenes pāri — Ikaunieki, Ondzuļi, Zilgalvi, Novicki, Gulbji. Kolektīvā ir bijušie dejojāji, klāt nākuši arī tādi, kas nekad nav dejojusi. Piemēram, Jānis Galviņš, kas dejo visus 15 gadus, pirms tam tautas dejas nebija dejojis. Mūs ļoti atbalsta dejojāju otrās pusītes, kuras nedejo. Tas ir ļoti svarīgi. Mēs esam kā liela ģimene.

— Kā radās kolektīva nosaukums?

— Sākumā kā vidējās paaudzes deju kolektīvam mums bija Aizkraukles kolhoza vārds, tad radās tendence visiem dot nosaukumus. Kad kļuva “pilngadīgi”, rīkojām vārda došanas svētkus. Bija dažādi varianti, bet “Aizkrauklis” radās saistībā ar Aizkraukli, ar teiku. Senajos laikos Aizkrauklis bija tas, kas apvienoja visus šīs puses ļaudis, bija vietvaras vadītājs. Kolektīvā apvienojās dalībnieki ne tikai no pagasta, bet arī tie, kas jūta Aizkraukli sirdī kā dzimto pusi vai jutās tai piedēriģi.

— Cik bieži sanākat kopā mēģinājumos?

— Divreiz nedēļā — trešdienās un ceturtdienās. Mums ir cilvēki, kas brauc. Pensionāriem ir lauku mājas, savas saimniecības, kas jāpieskata, tāpēc mēģinām divas dienas pēc kārtas, lai braucējiem ir ērtāk. Pēc tam viņi var braukt uz savu lauku sētu.

— Jūs esat vadījusi dažādu vecumu dejojāju kolektīvus. Vai ir atšķirība vadīt bērnu vai senioru kolektīvu?

— Vairākus gadus bērnu kolektīvu vairs nevadīju, vadību pārņēmuši jaunāki vadītāji. Es ļoti priecājos par Aigaru Zemzariņu, jo atsācis darboties “vidējo” sastāvu. Par to man tiešām liels prieks. Neteikšu, ka vadīt bērnu vai senioru kolektīvu būtu atšķirība. Vienkārši jāmīl savi dejojāji un jāsaprot viņi. Ar jokiem un asociācijām daudz var panākt. Jāsaprot, ko viņi var un ko viņi nevar. Augstāk par latīņu neuzlēksi.

Esam kļuvuši viedāki, ir jāpiemēro repertuārs savām spējām, varēšanai. Ja nevari augstu lēkt, tas nav jādara. Ir daudz skaistu deju, kuras piemērotas arī cieņamāku gadu dejojājiem.

— Priecīgākie brīži, kas piedzīvoti pēdējā laikā.

— Pēc kovidā mēs atkal varam dejojot. Divi gadi bija tādi, kādi bija, kā visā valstī. Piedalījāmies Tautas tērpu parādē, kaut kā atbalstījām viens otru. Prieks, ka atkal varam būt kopā.

— Ko jums nozīmē būt “Aizkraukļa” vadītājai?

— Tas nozīmē būt starp ļoti jaukiem cilvēkiem, būt kopā ar viņiem. Tagad, kad esmu pensijā, tā ir vieta, kur nekas nav mainījies, tikai mans statuss — esmu pensionāre tāpat kā lielākā daļa manu dejojāju. Kolektīvā uzņem pozitīvas emocijas tāpat kā viņi. Nākotne visiem skaidra — tie ir Deju svētki vasarā.

10 gadus ar “Aizkraukli”

Ivetas Skabas foto

10 gadus “Aizkraukļa” dejojāju vidū bija Ilze un Valdis Zirniši.

“Žēl, ka vairāk nevaram dejojot,” saka Ilze. Agrāk Ilze dejoja Jaunjelgavas deju kolektīvā, vēlāk sāka strādāt Aizkraukles pagastā, un vadītāja abus ar Valdi uzaicināja pievienoties dejojāju pulkam. “Tā mēs te sākām,” teic Ilzes kundze. “Ļoti patika.” Valda kungs ir dejojājs ar ievērojamu stāžu: “Sākumā pamatskolā, pēc armijas dancoju Skrīveru kolektīvā. Noteikti kādus trīs Dziesmu un Deju svētkus nodancojām senioros, bijām arī Stambulā Eiropas un Āzijas festivālā.”

Par “Aizkraukli” pavadīto laiku Ilzei un Valdim ir tikai pozitīvas atmiņas. “Esi citā sabiedrībā, deju kolektīvā ir fantastiski cilvēki! Kādreiz jau gribējās pačīkstēt, ka atkal jābrauc. Tagad, kad vairs nedejojam, tā visa pietrūkst.” Jautājot, ko abiem nozīmē Dziesmu svētki, Valda kungs ir ļoti emocionāls: “Mēs tik daudz latviešu vēl esam kopā!” “Sajūtas un emocijas ir fantastiskas — tur ir jābūt un gribas būt!” saka Ilzes kundze. Abi domās ir kopā ar kolektīvu un nav zaudējuši interesi ne par dejām, ne dejojānu. Televīzijā skatās Dziesmu svētku pārraides un dzīvo līdzī savējiem, garām nelaida arī jubilejas koncertu. Pēc tā abi atzinās, ka dažbrīd pēdas niezējušas, kā gribējis būt uz skatuves!

Tagadējiem dejojājiem Ilze un Valdis novēl veselību, izturību, prieku, lai tiek uz nākamajiem Dziesmu un Deju svētkiem!